

THRILLER

JÁ BUŽ
BUDU
HODNÁ

CLARA WEISS

CLARA WEISS

Já už budu
HODNÁ

Copyright © Clara Weiss 2017,
published in arrangement with Literary Agency Michael Gaeb, Berlin

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Taťána Jurkovičová, 2019
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-297-1 (pdf)

CLARA WEISS

Já už budu
HODNÁ

Přeložila Taťána Jurkovičová

I

Slova má do srdce bodnou tě snad,
přesto se, dítě mé, drž všech mých rad.

V těchto zdech každý den, každou noc spíš,
jen tak se před sebou uchránit smíš.

Ve vyhnanství trpkém vyčkáš svého trestu,
poslušnost, nic jiného, ukáže ti cestu.

Říše pustá, prázdná, bránu nikde nevidět,
bez sluhů a pážat je celý tento svět.

Nikdo nesmí dovnitř, ty nesmíš nikdy ven,
věz, že tento trest je pro tvé dobro jen.

Ze zápachu starého dřeva a hustého prachu, který pokrýval schody, se jí stahovalo hrdlo. Podlamovala se jí kolena, přesto ji matka neústupně popoháněla stále výš a výš, schod za schodem. Ze zástěry vytáhla klíč, otevřela vrzající dřevěné dveře a dceru zatlačila na půdu. Bylo tam vedro a dusno. Dívka se nestačila na matku ani naposledy podívat a už se za ní dveře zavíraly.

Sesunula se k podlaze a položila si hlavu do dlaní, ale neplakala. Už dlouho neplakala, naučila se ovládat. Malou chvíli jí trvalo, než se sebrala, narovнала se a zkřížila nohy do tureckého sedu. Pomalu a hluboce se nadechovala a zase vydechovala. Jen tak mohla zabránit tomu, aby ji ovládl strach a sevřel jí hrdlo jako had.

Podářilo se jí zmírnit svůj panický stav, ale byla stále více schvácená všudypřítomným horkem. Vstala a popošla k nejbližšímu oknu. Cukla sebou, když na něm uviděla pavučiny. Ale nakonec svůj strach překonala, nutně potřebovala čerstvý vzduch. Nejdříve opatrně, ale potom stále odhodlaněji lomcovala oknem a přitom si znovu v hlavě opakovala, co se před pár minutami stalo a co jí teprve teď postupně docházelo.

Měla obrovskou radost, dostala totiž dvojku z matematiky! Hned po zvonění běžela domů, odemkla dveře od bytu, zula si boty, odložila školní brašnu a vesele přiběhla do

kuchyně se sešitem v ruce. Samozřejmě věděla, že by neměla běhat po bytě a bez pantoflí už vůbec ne, ale nedělala to úmyslně. Opravdu ne!

Kuchyňské dveře vši silou narazily do příborníku a matka se polekaně otočila. Děvče chtělo zůstat stát na místě, ale najednou uklouzlo a narazilo matce do boku. Ozval se hlasitý výkřik a náraz. Zařinčel porcelán a něco horkého se vy-lilo. Na okamžik vše ztichlo, matka se vyděšeně podívala na podlahu. Potom chvátala ke dřezu a pod proudem studené vody si chladila ruku.

„Podívej se, co jsi udělala,“ řekla odměřeným hlasem.

Dívka nevěděla, jestli myslí opařenou ruku nebo žlutou louži na podlaze, ve které plavala mastná oka, sem tam hrudky krupice a bílé střepy se v ní tyčily jako ledové kry.

„Je ti už devět a stále se chováš jako malé dítě. Tvá roz-pustilost tě přijde draho.“

Přitom jí bude devět teprve za půl roku. Stála tam s pažemi svěšenými podél těla, sešit držela pořád v ruce. Nejen miska polévky, ale také celý tento slunný den byl zničený.

Matka zavřela vodovodní kohoutek a ze skříně vytáhla hadr. Klekla si, zdravou rukou provizorně utřela rozlitou polévku a střepy vyhodila do koše. „Oběd dnes nebude. Za to si můžeš sama,“ zasupěla námahou a potlačovaným hněvem, než se narovnala a předstoupila před dceru.

Modré puntíky na bílém papíře se rozpily, vypadaly jako tančící vlny. Dívka svésila hlavu a zírala na matčinu zástěru.

„Dívej se na mě, když s tebou mluvím.“ Matka ji chytla za bradu a zaklonila jí hlavu.

Z matčina chladného pohledu jí ztuhlo srdce. Co by bývala dala za to, kdyby na ni křičela nebo jí vrazila facku.

Místo toho ji matka chytla za rameno, opařenou rukou jí vytrhla sešit a pohrdavě ho hodila na kuchyňský stůl.

Dívka věděla, co teď přijde, ale nebránila se. Bylo by to zbytečné. Pláčem, škemráním ani křikem se matka obměkčit nenechá. Naopak, potrestala by ji pak mnohem přísněji.

„Chci, abys v klidu přemýšlela o tom, co jsi udělala špatně. Čas bez rozptýlení ti jediné prospěje a pomůže ti, aby ses zklidnila.“

Jemným, skoro láskyplným tlakem dceru popostrkovala z kuchyně až ke schodům na chodbě, které vedly k přeplněné místnosti pod střechou, kterou matka používala jako spižírnu.

Dívka si uvědomila, že stále ještě lomcuje oknem. Jak dlouho už tam tak stála? Minuty? Hodiny? Bylo to marné. Nechala okno být a zkusila to s druhým. Ale ani ostatní okna nešla otevřít.

Chvěla se hněvem a zoufalstvím. Znovu si sedla na podlahu a přemýšlela o posledních slovech své matky. Řekla jí, že ji tady nahore navštíví stará čarodějka. Tak jak to stálo v knize, z níž jí včera večer předčítala. Když bude hodná a bude litovat svého špatného chování, čarodějka ty dveře opět otevře. V opačném případě by ale vykouzlila vysoké, tlusté kameny a zazdila by jimi východ, aby zůstal zavřený navěky.

Srdce jí začalo divoce tlouct. Musí říct čarodějce, že už nikdy nic podobného neudělá.

Nahlas odříkávala: „Mrzí mě, že jsem rozbila misku. Už nikdy nebudu poskakovat a nebudu rozpustilá. Odteď už budu jen hodná a nebudu zlobit svou maminku.“ Tyto věty opakovala pořád dokola. Bylo jí horko a měla strach. Věděla, že by koktala, kdyby čarodějka opravdu přišla.

Začalo se stmívat, přicházel večer. Nebe za okny ztmavlo. Neměla tušení, kolik hodin už tady nahoře sedí. Měla sucho v krku a bolela ji záda. Strach z čarodějky se přeměnil ve strach ze tmy. Strach rostl a rostl. Dýchat. Musí dýchat. Nádech, výdech. Nádech, výdech.

Zatímco čas ubíhal, postupně se strach otupil zvyšující se únavou, která se k ní přibližovala jako neviditelný obr. Položil kolem ní své těžké ruce a mohutnou silou ji začal tlačit k zemi.

Vzchopila se, ze starého kufru vytáhla zimní kabát, který objevila před několika měsíci, když pod střechou byla ještě zima. Rozprostřela kabát na tvrdou dřevěnou podlahu a lehla si na něj. Poté se poddala neviditelnému obrovu.

Poslední zlé představy už ji téměř opustily, ale vtom se vyděsila při pomyslení, že by čarodějka přišla, zatímco bude spát. Jak by ji potom měla přesvědčit, že už nikdy nebude zlobit? Rázem byla zase vzhůru.

Posadila se a usilovně přemýšlela. Pak se v přítmí rozhlédla. Z jednoho z podpěrných trámů vyčníval dlouhý, zrezivělý hřebík. Vytáhnout ho ze dřeva vůbec nešlo lehce. Klekla si na podlahu vedle rozprostřeného kabátu, aby do zaprášených podlahových prken velkými, křivými písmeny vyryla svůj slib pro čarodějku: „Já už budu hodná.“

Při psaní si o tvrdý hřebík rozedřela dlaň a ruka ji páčila. Ve štěrbině pod malíčkem měla sedřený kus kůže a tekla jí krev.

Vyčerpaně si znovu lehla na kabát. Ale co když už bude příliš tma, až čarodějka přijde? Objeví vůbec její vzkaz?

Nastupující únava jí však už nedovolila dál přemýšlet. Při usínání prosila, aby uměly čarodějky číst i ve tmě.

1.

Na první pohled byl dům číslo jedenáct v Rabenstraße nenápadný. Skromně se tísnil mezi sousedními domy a působil přitom téměř rozpačitě, jako kdyby se styděl před okázalým secesním palácem po jeho levé straně a nevýrazným zrekonstruovaným domem z padesátých let po straně pravé. Teprve při pečlivějším zkoumání bylo patrné, že pětipatrová budova musela být postavena před více než sto lety jako vkusný domov zámožných měšťanů. Světle hnědá omítka a bílá okna byly ozdobeny štukem, který byl již sem tam oprýskaný a zanesený sazemi.

Ten dům Juli připomínal starší dámu, která sice měla pečlivě upravené, natupírované vlasy, ale zároveň měla křiklavě rudou rtěnku na zubech a na sukni skvrny od kávy. Dům vypadal trochu zpustle, ale přesto z něj vyzařovalo určité kouzlo. Juli stála na protilehlé straně ulice a dívala se nahoru ke střeše.

Na inzerátu stálo: „Světlý pokoj v pátém patře, dvanáct metrů čtverečních.“ Nabídku bydlení objevila na internetové stránce umělecké akademie. Když zavolala na číslo uvedené v inzerátu, ozval se na druhém konci sympatický hlas Gréty, od které se dozvěděla výši nájemného. Ihned si s ní také domluvila schůzku. Juli se sama sebe ptala, zda titulek inzerátu „Hledá se klidná dočasná spolubydlící“ jiné studentky spíše neodradil. Ale i kdyby tomu tak bylo, je to jedině dobře. Možná že jí tento pokoj určil sám osud.

Mezitím počítala horizontálně řady oken: jedna, dvě, tři, čtyři... Kde je páté patro? Vždyť už započítala i zelinářství v přízemí. Najednou na střeše spatřila čtyři vikýřová okna. Že by ten podkrovní byt pod tmavými taškami byl jejím budoucím domovem?

Juli udělala krok zpátky. Představa, že by měla bydlet přímo pod střechou, se jí nijak zvlášť nezamlouvala. V tak starém domě se s výtahem nedalo počítat. Říkala si, že by možná bylo lepší se raději vrátit. Ale když už přišla až sem, chtěla alespoň poznat tu sympatickou Grétu. Ten, kdo začíná život v novém městě tak jako Juli, je odkázaný pouze na kontakty s milými lidmi.

Úplně nahoře pod samým hřebenem střechy někdo otevřel malé okno. Objevila se čísi ruka, která otevřela vikýř dokořán, načež se od skla odrazil sluneční paprsek, který dopadl na ulici. Juli si rukou chránila oči před zářivým světlem, přesto měla před zrakem červené mžítiky paprsků.

Popošla kousek dál a přešla ulici. Přitom téměř vběhla pod kola kabrioletu. Řidič zatroubil a zanádal, když

kolem ní projížděl. Juli se zrovna dotýkala jednou nohou obrubníku, když kolem ní znovu někdo prosvištěl. Uslyšela pronikavý zvuk zvonku a vtom ji těsně minul projíždějící cyklista. Než se stihl přiřítit další, utekla rychle na chodník.

Bylo zrovna jednadvacátého dubna. Oteplilo se, lidé seděli před kavárnami, procházeli se se zmrzlinou a projížděli se parkem na kole. Jaro bylo v plné síle.

Z obchůdku s ovocem a zeleninou vyšel zelinář a v ruce držel dlouhou tyč, aby stáhl markýzu, přestože bedny s ovocem už stály ve stínu. Zdálo se, že obchod prosperuje. Na skleněných dveřích visel papír s nápisem: „Hledáme výpomoc pro tuto prodejnu, plat dle odpracovaných hodin.“

Zatímco tyč zavěsil a začal točit klikou, obrátil se k Juli a mrkl na ni. Zeptal se škádlivě: „Kampak jdete, krásná slečno?“

„Já... ehm... už jsem vlastně tady,“ odvětila váhavě a cítila se provokativní otázkou trochu zahnaná do kouta. Zelináři mohlo být okolo pětapadesáti let, špinavě blond vlasy a knírek měl místy prošedivělé a pod zelenou zástěrou se mu rýsovalo velké břicho.

„Vypadáš, jako by ses ztratila. Samotná mladá holka ve velkém městě, tak jsem si říkal, že by se ti možná hodila pomoc.“

Znovu zamrkal a změřil si ji od hlavy k patě, doslova propíchoval pohledem její černé kotníkové boty na klínku, tmavomodrou sukni s šedými puntíky, která jí sahala po kolena, a její červený trenčkot. Bez ostychu jí civěl na nohy a na prsa.

„Moc děkuju, ale poradím si docela dobře i sama,“ opáčila Juli stroze.

Otočila se a zamířila k bráně, která se nacházela hned vedle obchodu a nad níž visel štítek s číslem jedenáct. Bránou zrovna vrávoravou chůzí procházela stará žena ve špinavém oblečení a s dlouhými, neučesanými šedými vlasy. Všechny své věci vláčela vedle sebe v několika dřevných igelitkách.

Juli ji nechala projít a pak vešla do klenutého průchodu, který vedl do vnitřního dvora. Průčelí domu se postupně rozestupovalo jako hladem otevřená ústa. Uvnitř stála dvě zrezivělá kola opřená o stěnu, na protější straně ležely prázdné pivní lahve. Juli ucítila studený vlhký vzduch a zápach moči, který ale zase hned zmizel. Na okamžik zaváhala a ohlédla se za sebe, kde uviděla odcházet starou ženu.

Zelinář tam pořád ještě stál a se zaujetím ji pozoroval. Skoro to vypadalo, jako kdyby ji chtěl povzbudit kývnutím. Juli se znovu rychle otočila a vydala se do temného průchodu.

2.

Žena, která jí v pátém patře otevřela dveře, vypadala jako duch. Nechybělo mnoho a Juli leknutím skoro uskočila, ale pak si uvědomila, proč byl ženin obličej tak bledý. Měla na něm zrovna bílou pleťovou masku.

Když se na ni podívala pozorněji, zjistila, že je žena v jejím věku. V dlouhých rudých vlasech měla širokou čelenku. Byla o hlavu menší než Juli, měla na sobě pohodlné legíny a splývavou tuniku a byla bosá. Pod širokým oblečením bylo vidět její útlé, drobné tělo, které působilo dětsky křehce.

„Promiň, že vypadám tak hrozně, ale jdeš o deset minut dřív a já musím za tři čtvrtě hodiny na zkoušku,“ řekla a usmála se. Juli poznala silný ženský hlas, který slyšela v telefonu. „Potřebuju předtím občas trochu wellness pro tělo a duši.“ Ustoupila o krok zpátky, a zatímco držela dveře, gestem pozvala Juli dovnitř. Juli vešla a zůstala stát v dlouhé, úzké chodbě útulného bytu.

„Mimochodem já jsem Gréta. Ale to už ti asi došlo.“ Paní domu se široce usmála. „Vlastně jsem Margaretha, ale tak už mi ani mí rodiče neříkají.“ Zvonivě se zasmála. „Tady vpravo se nachází kuchyně.“ Šla napřed, a když zrovna procházela okolo úzkých dveří hned vedle vchodu do bytu, rychle je zavřela. „Sedni si. Chceš něco k pití?“

„Ráda.“ Juli šla za ní a sedla si ke starému dřevěnému stolu, který stál uprostřed místnosti. Měla matný dojem, že Grétu už někde viděla, ale nemohla si uvědomit, kde přesně. „Dala bych si vodu. Ty schody mě docela vyčerpaly.“ Vsedě si sundala trenčkot a položila ho na opěradlo.

„Můžu ti nabídnout jen vodu z kohoutku. Ale ta je stejně nejzdravější a nezatěžuje životní prostředí.“ Gréta popošla ke dřezu a naplnila sklenici. „Tahat sem nahoru bednu se skleněnými lahvemi minerálky je strašné, takhle týrat se nebudu. A plastové lahve mi přijdou příšerné. Cítím ve vodě chuť umělé hmoty.“

Postavila před svého hosta naplněnou sklenici a zůstala stát opřená o dřez. „Takže ty pocházíš z Berlína a jmenuješ se Julietta.“

Juli si lokla vody a kývla: „Ano, je to docela nezvyklé jméno, já vím. Proto jsem ráda, když mi lidi říkají prostě Juli.“

Gréta si ji zaujatě prohlížela zelenomodrýma očima.

„Máš to tu hezké,“ řekla Juli a rozhlédla se.

Kuchyně byla vkusně zařízená, přestože v ní kvůli zkosené stěně a malému okénku bylo dusno. Stůl, židle, kredenc, příborník, skříňky a police, dokonce i některé hrnce a nádobí v kredenci byly všechny po jednom kusu

a z různých materiálů. Na první pohled sice působily ne-sourodě, ale přesto byla kuchyně útulná.

„Tenhle kousek je jako většina věcí tady ještě po mých prarodičích.“ Gréta zatukala na stůl a jako důkaz vytáhla pokřivený příborník. „Na tomhle dřevě jedli, modlili se a prohrávali peníze v kartách. Je docela možné, že na něm i zplodili potomky.“ Hrubě se zasmála a Juli byla trochu zaražená, protože tahle hrubost se k jinak křehké bytosti vůbec nehodila.

Poté, co si Gréta Juli změřila pohledem, se zeptala: „Kde jsi objevila můj inzerát? Ty asi nestuduješ umění, nebo ano?“

„Ne,“ odpověděla Juli a podívovala se nad Grétiným odhadem. Patrně na ní bylo hned poznat, že nepatří ke kreativním lidem. „Kamarád mi poradil, abych se podívala na inzeráty na webových stránkách umělecké akademie,“ lhala, protože jí bylo jasné, že nemohla Grétě říct pravdu.

Jak jí taky mohla vysvětlit něco, čemu sama nerozuměla? Při svém příjezdu na mnichovské hlavní nádraží našla v kapse od trenčkotu papírový ubrousek, na kterém bylo něco načmáráno perem. „Stránka s inzeráty umělecké akademie“, rozluštila Juli s námahou a za tím stálo: „Pokoj v Rabenstraße“. Neměla nejmenší tušení, jak se ubrousek do kapsy dostal. Bylo možné, že ho tam někdo strčil, když krátce za Berlínem usnula a hlavu měla položenou na drkotajícím okně. Byl začátek semestru, studenti seděli v uličkách přede dveřmi, a když se probudila, tři z nich seděli taky v jejím kupé. Ale proč by to někdo dělal? Kromě toho neměla na čele napsáno, že v Mnichově zatím nemá u koho zůstat.

„Přesto jsi studentka, to jsi aspoň tvrdila do telefonu,“ vytrhla Gréta Juli z přemýšlení. Na chvílku se zastavila, než dodala: „Prosím, neměj mi to za zlé, ale na dvacet už podle mě nevypadáš...“

Juli se smála. „Přidej k tomu ještě deset let a trefila ses.“

„To jsme potom skoro stejně staré! Bylo mi zrovna osmadvacet. Pomalu je to tu pro mě malé.“ Gréta se schválně zatvářila zkroušeně, a když si ji Juli zvědavě prohlížela, dodala: „No jo, v mé branži je to tak, že čím starší žena je, tím méně má práce.“

„Jak to? Myslela jsem, že jsi hudebnice.“

„Jak jsi na to přišla?“

„Předtím jsi říkala, že musíš na zkoušku.“

„Ne, hudebnice bohužel nejsem,“ Gréta se usmála, zasněně, a přitom rozpačitě, „přestože občas navštěvuji hodiny zpěvu.“

„Tak co teda děláš?“ Juli viděla, že se Gréta docela os-
týchá o tom mluvit.

Sklopila oči a skoro bojácně zašeptala: „Jsem herečka.“

„Opravdu?“ zeptala se Juli nadšeně.

„To je v první řadě tvrdá práce.“ Tentokrát cítila Juli z jejího hlasu vážnost a pokoru. Gréta, která pořád stála opřená o dřež, se protáhla.

„Moje maminka tu dřív měla taky herecké angažmá.“ Juli ta náhoda fascinovala.

„To není možné! A kde?“

„V Národním divadle.“ Juli si všimla zájmu v Gréti-
ných očích. Národní divadlo byla jedna z nejprestižněj-
ších adres ve městě. „Ale je to už víc než padesát let.“

„Jak se jmenuje?“

„Karoline Kaufmannová, to bylo její dívčí jméno.“

Gréta přemýšlela, zatímco si nahlas to jméno opakovala, a pak zatřásla hlavou. „Nic mi to neříká, promiň. Kam potom odešla?“

„Do Rostocku, spolu s mým otcem, kterého tehdy zrovna poznala. Byl rybářem a měl lepší příjem než ona.“ Juli se usmála. „Krátce nato postavili Berlínskou zeď. Moje máma už se sem nikdy nevrátila.“

„Hraje dnes ještě divadlo?“

„Ne, žije v pečovatelském domě u Baltského moře.“

Gréta si soucitně položila ruku na ústa, zatvářila se rozpačitě a pak se zeptala: „To je ten důvod, proč chceš studovat tady, a ne v Berlíně?“

„Taky, ale i kvůli podmínkám přijímacího řízení,“ zasmála se Juli tiše.

„Takže chceš svou matku poznat prostřednictvím její minulosti.“ Gréta se zadívala do dálky. „Taky bych své mámě chtěla lépe rozumět. Úplně tehdy ztratila nervy, když se dozvěděla, že studuju herectví místo toho, abych si zvolila nějaké pořádné zaměstnání. Od té doby už nejsme v kontaktu.“

Ted' chtěla Juli říct, že ji to mrzí, ale Gréta jen mávla rukou. Nechtěla se více zaobírat tímto bolestivým tématem.

Gréta se zeptala: „Takže ty chceš vědět, jak tvoje máma tehdy žila?“

„Já bych vlastně ráda věděla, kde vůbec žila,“ odpověděla Juli.

„Hledáš její dům?“

„Vlastně hledám jednu zahradu.“

Gréta vypadala udiveně.

„Často mi vyprávěla o překrásné zahradě se zelenou lavičkou pod třešní, o keřích angreštu a jahodovém záhonu. A taky o vonících růžích, o vysokých slunečnicích a slézu na červeném plotě, který stál před zurčícím potokem.“

Juli se raději nezmínila o tom, že by v zahradě měl být ukrytý také poklad. Přišlo jí to před druhými hloupě.

Když byla Juli ještě dítě, matka jí jednou se spikleneckým úsměvem na rtech vyprávěla, že je ve zdi za třešňovým stromem mezi šlahouny břechťanu za volně položenou cihlou schovaný poklad, který obsahuje celé její jmění. Nadšená Julietta slavnostně slíbila, že toto tajemství nikomu neprozradí. Dlouho si ho v sobě nesla, než jí jako dospívající došlo, že jí matka nejspíš vyprávěla pouze napínavou báchorku. Už však bylo příliš pozdě se ptát, matku postihla mozková mrtvice, trvale ji upoutala na lůžko a k tomu připravila o řeč. Přestože si potom Juli říkala, že celé vyprávění je holý nesmysl, stejně v ní hlodal červíček pochybnosti, nebo spíše dětinská naděje.

Gréta se zeptala: „Proč ti vyprávěla o té zahradě, a ne o domě?“

Juli pokrčila rameny. „Zahradu jsme v Rostocku neměli. Bydleli jsme v centru města ve vícegeneračním rodinném domě, kde byl pouze balkon. Mojí mámě zahrada chyběla. Zahrada pro ni představovala svobodu, kterou ztratila, když postavili Berlínskou zeď.“

„Řekla ti adresu?“

„Někde v centru města u potoku Feuerbach, více bohužel nevím,“ řekla Juli. „Od té doby, co utrpěla mozkovou příhodu, není schopná komunikovat a táta bohužel

už dlouho nežije. Oba se stali rodiči velmi pozdě, máma mě měla až v šestačtyřiceti.“

Viděla, že Gréta polkla, a usmála se, aby rozhovor trochu odlehčila a zahrnala bolestivé vzpomínky.

„Když to byl dům tvé matky, tak vám musí patřit i dnes,“ přemýšlela nahlas Gréta.

„To by bylo hezké, ale tak jednoduché to bohužel není. Moje máma dům v sedmdesátých letech zdělila, když umřeli její rodiče. Ale bohužel v tehdejší NDR nemohla dědictví převzít. Ani na pohřeb tehdy nemohla vycestovat. O prodej domu se postarali dva právníci, jeden z Východu a druhý ze Západu, a vzali si za to hodně peněz. Máma ve výsledku dostala jen nepatrnou sumu.“

„A teď chceš na vlastní pěst hledat tu zahradu? Uprostřed města s milionem obyvatel?“ zeptala se nevěřicně Gréta.

„Co jiného mi zbývá?“ opáčila Juli.

Gréta si ji fascinovaně prohlížela. Zdálo se, že jí rozumí, a pokývala hlavou. Než Juli změnila téma, zavládlo trapné ticho.

„V jakém divadle vlastně hraješ?“

„Na scéně divadla Neue Bühne.“ Gréta tušila, že to Juli nic moc neříká. „Je to moderní, inovativní divadlo, které v posledních letech získalo renomé pod vedením Roberta Junghanse.“

„Uživiš se herectvím?“

„Zatím našťestí ano.“

Bylo vidět, že Gréta je na tuto skutečnost náležitě hrdá.

„Tak to musíš být ve městě slavná.“

„Občas mě někdo na ulici pozná. Ale na to, jestli jsem slavná, se zeptej raději ostatních. Co o mně píše tisk, raději vůbec nečtu.“ Zapřela se o dřez. „Ale ty jsi doteď neviděla ten pokoj, kvůli němuž jsi sem přišla.“

Juli následovala Grétu z kuchyně, minuly dveře, které před ní před chvílí zavřela, poté prošly kolem dveří dalšího pokoje, koupelny a toalety, až došly na konec chodby.

„Tak prosím,“ s těmito slovy Gréta otevřela dveře do poslední místnosti a pustila Juli dovnitř. „Malý, ale pěkný pokojík.“

Malý opravdu byl. Juli stála v pokoji, který měl tvar skoro pravidelného čtverce, a rozhlížela se. Jednoduchá prkenná podlaha, bílé zdi, okno. Do pokoje svítilo polední slunce a sluneční paprsky dopadaly na holé zdi.

„Je to nejsvětější místo v celém bytě,“ řekla Gréta téměř slavnostním tónem a smála se na Juli od ucha k uchu.

Pokoj působil vlídně stejně jako pronajímatelka. Juli se pomalu otáčela a nasávala příjemnou atmosféru, která zde vládla. Nebyly tu žádné kosé stěny tak jako v kuchyni, která na ni působila stísněně. Přistoupila k parapetu a z okna se podívala dolů. Pokoj byl obrácen do vnitřního dvora. Výhled směřoval přímo do koruny kvetoucího kaštanu.

„Nejsi už trochu stará na to, abys začala studovat?“

Juli se otočila a cítila se jako vytržená ze snu.

„Promiň, někdy prostě hned řeknu, co si myslím. Ale naučila jsem se, že jen tak se člověk v životě může někam posunout,“ řekla Gréta a upřímně se usmála.

„Jo, máš pravdu. Mezi prváky budu vypadat jako nějaká stará kvočna mezi čerstvě vylíhlými kuřaty.“ Juli si prohrábla své krátké vlasy. „Po škole jsem se vyučila a nějaký

čas pracovala. A pak jsem si ještě udělala doplňující vzdělání.“

„A co jsi dělala za profesi?“

„Byla jsem pečovatelka.“

„V domově důchodců?“

„Ne, v psychiatrické léčebně.“ Juli si přejela rukou po zátylku. „Po několika letech na čekací listině mě přijali i s průměrným maturitním vysvědčením.“

„Nech mě hádat. Jdeš na medicínu?“

„Ne, na psychologii.“

Gréta reagovala tak jako většina lidí. Skepticky se na ni podívala a nepatrně sebou cukla. Pohrdání lidmi, kteří mluví s blázný, se mísil se strachem, že sami budou prohlédnuti.

„Vždycky mi vadilo dívat se na krev,“ vysvětlila Juli a smála se, zatímco se marně pokoušela omotat si jeden z krátkých pramenů okolo pravého ukazováčku.

Gréta přikývla. „Líbí se mi tvůj účes.“

Postupně začalo být Juli v malé místnosti horko. Slunce jí pražilo přímo do zad a přes tmavé tričko ji nepříjemně hřálo. Gréta jí začala klást otázky, které jí z pozice budoucí pronajímatelky připadaly oprávněné. Jaký je Juliin průběh dne, v kolik hodin ráno vstává a v kolik hodin jde do koupelny, jestli u sebe často nechává někoho spát, jestli má přítele, jestli jí maso, odkud vezme peníze na nájem a jestli souhlasí s tím, že bude platit měsíčně o deset euro navíc jako příspěvek na dodávku zelené energie.

Ona sama zde dosud bydlela s přítelem, který ale před pár týdny odjel za svým vedoucím disertační práce do Hamburku. Je matematik, expert v oboru, o kterém ona

sama vůbec nic neví, vysvětlovala Gréta pyšně. On zase vůbec nechápe celý ten divadelní humbuk, všechno to jsou podle něj jen showmani a exhibicionisti.

Gréta vysvětlovala, že by chtěli zkusit, jak bude vztah na dálku fungovat. Oba se vrhnou do práce a za pár měsíců by se chtěli vidět. Proto taky nemá problém s tím, že Juli ještě neví, na jak dlouho vlastně bude chtít v pronájmu zůstat.

Juli už o svém vztahu na dálku předtím mluvila a dodala, že doufá, že její přítel, který pracuje v Berlíně, za ní někdy přijede.

Chtěla se trochu posunout, aby na ni už nedopadaly sluneční paprsky, a trošku se natočila do strany. Ovšem teď jí slunce zase svítilo do obličeje a do očí. „Bylo se tu na ten pokoj podívat už hodně lidí? Nebo teprve přijdou?“

„Ne, nemusí...“ odpověděla Gréta a krátce se zarazila. „Samozřejmě několik lidí volalo, proto si mobil někdy taky vypínám. Ale žádný strach, nemáš velkou konkurenci. Jsem příliš vytížená na to, abych mrhala čas prohlídkami bytu. Radši už jsem v předstihu některé odmítla, než abych dávala každému svou adresu.“

Juli by ráda věděla, jaká kritéria pro ni přitom byla rozhodující, ale neměla tušení, jak se na to má zeptat, aniž by to působilo netaktně, nebo dokonce podlézavě. Místo toho řekla: „Ten pokoj je opravdu hezký a byt se mi líbí taky, ale nábytek mám ještě u přítele.“

„Rozumím,“ řekla Gréta. „Nemáš tady v Mnichově někoho, kdo by ti nějaký nábytek mohl půjčit nebo sehnat?“

„Ne, bohužel ne.“

Gréta naklonila hlavu, zdálo se, že přemýšlí. „Mohla bych se podívat na půdě. Určitě tam ještě zbyla alespoň matrace po jedné z nájemnic, která tu bydlela dřív.“ Když uviděla Juliiny vyděšené oči, dodala: „Žádný strach, tehdy jsem ji zabalila do fólie, není špinavá.“

„Myslela jsem, že jsi tu bydlela s přítelem,“ řekla podezřívavě Juli.

„Ano, ale začali jsme spolu bydlet až před dvěma lety. Předtím jsme každý měli svůj byt,“ vysvětlovala Gréta.

„Je tam ještě skříňka po mých prarodičích a malý stůl, který můžeš použít jako psací. Když mi slíbíš, že budeš s těmi věcmi zacházet dobře, tak ti je půjčím.“

„Samozřejmě. To by bylo skvělé!“

„Dobře. Znamená to teda, že pokoj chceš?“ zeptala se Gréta nadšeně. „Pro mě za mě se můžeš nastěhovat klidně zítra.“

Juli překvapila Grétina spontánnost a rychlé rozhodování. Po krátkém zaváhání souhlasila. Za poslední dva dny už se zúčastnila pěti prohlídek, ale buď bylo nájemné příliš drahé, nebo se spolubydlíci rozhodli pro někoho jiného. A každý další den v hostelu ji stál peníze, které potřebovala na jiné věci.

„Takže se uvidíme zítra?“ zeptala se Gréta a přátelsky jí podala ruku.

Juli přikývla. „Tak zítra!“

Herečka ustoupila o krok zpátky, aby Juli při odchodu z místnosti dala přednost. „Myslím, že spolu budeme dobře vycházet.“

Juli se radovala, velmi se jí ulevilo, že rychle našla pokoj za tak výhodnou cenu, a ještě ke všemu vybavený.

Kromě toho se těšila na to, že bude mít milou a zajímavou spolubydlící.

Ale taky ji to trochu udivovalo, neboť ona sama si nepřipadala ani zpola tak zajímavá. Co se na ní Grétě líbilo? Proč se bez dlouhého váhání rozhodla právě pro ni?

Možná by měla tu podivnou příhodu s lístkem v kapse od kabátu považovat za řízení osudu. Možná že nový začátek v pátém patře v domě v Rabenstraße číslo jedenáct bude také začátkem jednoho velmi výjimečného přátelství.

Když Juli vstoupila na chodbu, sluneční paprsky teď dopadaly na Grétu. Její dlouhé rudé vlasy se ohnivě leskly. Jemný obličej s bílou pleťovou maskou krátce zazářil jako tvář světice.

Krém mezitím zaschl a začal se drolit. Sem tam jím na obličejí prosvítala narůžovělá místa. Gréta měla tvář pokrytou trhlinami a vypadalo to, jako by se jí odlupovala kůže a pod jejími šupinami se skrývala ještě jedna tvář.

3.

Když Juli krásného sobotního dopoledne dorazila do Rabenstraße, bylo půl jedenácté. Měla na zádech krosnu o objemu sedmdesát litrů, do které se vešlo všechno její oblečení i ostatní věci, a polovina krosny ještě zůstala prázdná. Byl slunečný den, jaro bylo i nadále v plném rozpuku a navozovalo skoro rozvernou náladu, což se přeneslo i na Juli. Těšila se na svůj nový domov. Nový pokoj, nové město, nový život, zní to jako slova nějakého ohraného šlágru, pomyslela si.

Také v obchodě s ovocem a zeleninou se projevila jarní atmosféra. Ve výloze byly žluté melouny, pestrobarevná manga, hroznové víno, červená jablka, banány – nádherná podívaná, ale všechno to byly jen falešné symboly léta. Těžko bylo něco z toho vypěstováno v tuzemsku, a kdyby přece, sklizeň musela proběhnout už v dubnu.

Ale přesto Juli přemýšlela, jestli si přece jen nemá koupit jedno zralé, měkké mango. Ovšem pak si vzpomněla

na toho nepříjemného člověka, kterému zelinářství patří. Viděla přes sklo, že nějaký zákazník zrovna stojí u kasy. Kromě toho se s Grétou domluvily na desátou hodinu a ona měla už půl hodiny zpoždění. Poté, co se v hostelu až do svítání převalovala kvůli okolnímu hluku, ráno zaspala. Teď doufala, že kvůli své nedochvilnosti neudělá na Grétu špatný dojem.

Věděla, že je Gréta časově velmi vytížená. Zjistila si to na internetu, kde stačilo do Googlu zadat její křestní jméno. Když Juli zadala první písmena jejího příjmení, vyhledávač sám nabídl možnou shodu: Margaretha Brandstätterová, vycházející hvězda zdejší divadelní scény. Několik časopisů s ní dělalo rozhovor, otiskly pár jejích fotek, pěly ódy na její krásnou postavu a skromnou povahu. Její životopis byl jako vystřižený z románu: pochází z obyčejných poměrů, tatínek je zedník, maminka uklízečka, proboujela se až na gymnázium, pak navštěvovala proti vůli rodičů jednu z nejprestižnějších hereckých škol v zemi, začínala vedlejšími rolemi a stala se z ní opěvovaná divadelní herečka. Její příběh je pohádkou o Popelce, což se čtenářům líbí. Gréta byla známá a žádaná nejen v tomto městě. Hostovala už na velkých scénách v Hamburku a v Berlíně. Juli se cítila téměř poctěna, že bude bydlet s někým takovým. Nicméně se ptala sama sebe, proč Gréta jako úspěšná herečka vlastně hledá spolubydlící. Jistě by si mohla v klidu dovolit platit nájemné sama.

Juli zazvonil telefon, který měla v kapse trenčkotu. Když ho vytáhla, slunce svítalo přímo na displej, takže nemohla rozeznat jméno volajícího.

„Haló?“

Žádná reakce.

„Haló?“ řekla znovu, tentokrát hlasitěji.

„Charlotte, kde jste? Proč jste nepřišla na poslední sezení?“ Ozval se ženský hlas. Přestože se žena snažila znít ustaraně, zněla spíše rozčileně.

Juli byla z otázek nejdříve tak vyvedená z míry, že se nezmohla na žádnou odpověď.

Žena na druhém konci byla rychlejší. „Charlotte, mluvte se mnou! Jestli máte problémy, tak se stavte a vyřešíme je spolu.“

Rázná žena Juli znervózňovala, přestože neměla tušení, kdo vlastně volá. „Obávám se, že jste vytočila špatné číslo...“

„Prosím vás, Charlotte, nechte toho,“ přerušila ji ta dáma. „Víte, jak jsou pro vás pravidelná sezení důležitá.“

Juli už to pomalu přestávalo bavit. „Je mi líto, ale neznám žádnou Charlotte.“ Zavěsila a chtěla se ještě podívat na číslo volající.

Někdo jí však narazil do ramene, zavravorala a mobil jí vyklouzl z ruky. Ozval se rachotivý zvuk, když telefon dopadl na tvrdý asfalt a roztříštil se. Jeho části odlétly do všech stran. Juli skoro upadla, ale na poslední chvíli našla rovnováhu.

Všimla si, že se před ní kymácí cyklista v cyklistické kombinéze, který seděl na luxusním kole, na hlavě měl helmu a na zádech oranžový vak z pevné látky. Nohy mu na chvíli sklouzly z pedálů, a když znovu získal stabilitu, ohlédl se přes rameno a zamračil se na Juli.

„Krávo blbá! Telefonovat uprostřed stezky pro cyklisty!“ poté šlápl do pedálů a odfrčel kdovíkam.

Juli tam stála jako opařená. Teprve po chvíli se sehнула, aby sesbírala roztržštěné kusy svého telefonu. Krosna jí překážela, a tak její pohyb připomínal poskakování zraněné kachny.

„Tihle kurýři na kolech jsou mor. Jsou horší než zuřiví psi, prohánějí se městem jako splašení a jsou nebezpeční pro chodce i pro řidiče.“

Juli vzhlédla a viděla před sebou zelenou zástěru zelináře.

„Pojď, holka, pomůžu ti.“ Chytil ji za paže a zvedl ji. Potom se podíval na zem a zatřásl hlavou. „Tohle je k ničemu.“ Šel zpátky do obchodu, ale hned nato se znovu vrátil se smetákem a lopatkou. Rychle na hromádku smetl všechny střepy a úlomky telefonu a ukázal je Juli. „Dá se s tím vůbec ještě něco dělat?“

Opatrně vytáhla poškrábanou SIM kartu, která byla schovaná mezi ostatními úlomky na hromádce, ale hned ji hodila zpět. „Ne, všechno to může do smetí.“

„Doufám, že ten mobil nebyl jedna z těch věcí, které stojí stejně jako malé auto?“

Juli se musela nutit k úsměvu. „Ne, nebyl ani zdaleka tak drahý jako natankování plné nádrže. Stejně jsem si už dlouho chtěla koupit nový.“

„Počkej!“ zelinář popošel k výloze a z háčku utrl jeden papírový sáček. „Prosím,“ řekl a nasypal do sáčku pozůstatky telefonu.

„Díky.“ Juli nacpala sáček do kapsy kabátu.

„Nebyla jsi tu už včera?“ Zelinář přimhouřil oči a naklonil hlavu do strany, zatímco si ji znovu změřil pohledem.

Juli jeho očím uhnula. „Ano, tady v tom domě jsem si byla prohlédnout jeden byt.“

„Věděl jsem to. Na hezkou ženu nikdy nezapomenu.“ Přejel si ukazováčkem po svém knírku. Šklebil se a uhnul pohledem, když se na něj Juli udiveně podívala. „Stěhuješ se tam nahoru k Brandstätterové?“

Juli by nejradši v tuto chvíli od dotěrného zelináře odešla pryč. Ale k čemu by to bylo? Chtě nechtě by ho někdy příště potkala znovu, byli teď koneckonců sousedé.

„Přesně tak,“ odvětila, jak nejpřívětivěji uměla. „Hezký zbytek dne.“ Otočila se a opět skoro upadla. Nohou jí projela bodavá bolest. Podvrtla si kotník, klínový podpatek jejích kotníkových bot musel uváznout ve škvíře dlážděného chodníku.

Znovu jí na pomoc přiskočil její zachránce a pomocník a zachytil ji za krosnu. „Dnes opravdu nemáš šťastný den.“

„To máte pravdu.“ Zatnula zuby a opatrně se postavila na levou nohu. Bylo vidět, že kotník musí tahat násilím.

„Stalo se ti něco?“

„Ne, ne, to je v pohodě.“ Malými kroky chtěla odkulhat pryč.

Ale tak rychle se nápomocný zelinář odbýt nenechal. Ještě pořád ji držel za krosnu. „Na to se nebudu dívat. No tak, sundej si ten batoh. Vynesu ti ho nahoru.“

Juli vůbec neprotestovala. Odevzdaně si nechala popruhy sklouznout z ramen a paží a položila krosnu na chodník.

„Moment.“ Zelinář vytáhl ze zástěry klíč, popošel ke dveřím prodejny a zamkl je. „Aby někoho nenapadla

nějaká blbost.“ Podíval se na naplněné bedny s ovocem před svým obchodem a řekl: „Když mi někdo z toho něco ukradne, tak s tím stejně nic neudělám.“ Uchopil do ruky jedno jablko a hodil ho Juli.

Lekla se, ale stihla ho chytit. „Díky,“ řekla a zelinář se zasmál.

V té chvíli se jí zdálo, že za oknem na zadní straně prodejny vidí nějaký pohyb.

„Ještě tam někdo je,“ řekla a ukázala bradou směrem k prodejně.

„Kde?“

„No tam uvnitř.“

Zelinář se otočil, popošel zpět ke dveřím, rukou si zastínil oči a přes sklo nahlížel dovnitř. „Kdeže to má ten někdo být?“ zeptal se, zatímco se znovu otočil k Juli. „Myslíš si, že zákazníkům zamykám, aby se u mě mohli nacpat za moje peníze?“ Hlasitě se zasmál. „Mladá dáma vidí duchy.“

Nejspíš se zmýlila. Určitě to byl jen stín z ulice nebo odraz v okenním skle.

„Tak tedy pojďme.“ Zelinář si přehodil krosnu přes jedno rameno a nejdřív se vůbec nenamáhal přehodit si popruh i přes druhé rameno. „To není úplně nejlepší nápad cestovat po světě na tak vysokých podpatcích.“ Juli viděla v jeho malých, úzkých očích výsměch. „Proč tak krásná slečna necestuje s některým z těch elegantních kufříků na kolečkách?“

Juli otáčela v ruce jablko, které před chvílí dostala od zelináře, a pokrčila rameny: „Protože žádný takový slečna nemá.“ A protože takové módní kufříky se člověku při cestování jen pletou pod nohy, dodala v duchu.

„Taky odpověď!“ zabručel zelinář a Juli se na okamžik bála, nebo možná dokonce doufala, že se urazí a odejde zpět do svého obchodu. Místo toho jí výrazným gestem ukázal k bráně a přitom řekl: „Dámy mají přednost.“

Juli si schovala jablko do kapsy kabátu a vešla dovnitř. Ve dvoře se musela protáhnout mezi ledabyle odstavenými koly, zelinář zůstal stát s krosnou opodál. Jedno kolo se značně oprýskaným lakem spadlo.

„Idioti! Až tu bude jednou hořet, tak se vám hasiči leda tak vysmějí,“ zasyčel. Naštvaně odkopl kolo k popelnicím. „Naštěstí tu musím jen pracovat, a ne bydlet.“

Přímo naproti za malým kouskem trávy s úzkým, vysokým kaštanem se nacházel vchod do zadní části domu. Napravo od nich byly schody do průčelí. Juli otevřela křivé šedé dveře, které už byly napůl pootevřené.

„Vůbec se nesnaž je zavřít, jsou vzpříčené. V zimě je tu větší zima než na Sibíři,“ slyšela za sebou nadávat zelináře.

Teď tu ovšem bylo hezky teplo. Juli se sama sebe ptala, proč se zelinář rozčiluje nad chladným schodištěm, když si vedle sebe všimla tmavě hnědých dveří bez štítku a bez zvonku. Musí to být zadní vchod do jeho obchodu.

Juli se dala do pohybu a kulhala po schodech nahoru. Dřevěné schody byly sešlapané, nezvykle nízké a vrzaly. Levou rukou se přidržovala zábradlí a snažila se zraněnou nohu zatěžovat co nejméně. Pod dlaní měla kované zábradlí s ozdobnými kudrlinkami, které chodbě propůjčovalo poslední stopy okázalosti.

„Kdy byl ten dům postaven?“

„V roce 1903. Od té doby se tu nic neopravovalo,“ vtipkoval zelinář. „Jenom se podívej na ty štítky,“ a ukazoval na schody.

Na podstupnici visel malý emailový štítek, který se v každém mezipatře opakoval. Stálo na něm: „Pozor! Čerstvě navoskované!“

„Už to musí být víc než půlstoletí, co tahle zpráchnivělá prkna někdo navoskoval.“ Zelinář se výsměšně chechtal, pak si odkašlal jako někdo, kdo chce začít mluvit o nějakém vážnějším tématu. „A tady chceš bydlet? No jo, asi sis to už dobře rozmyslela. Ale zrovna u Brandstätterové...“

„Co? Znáte se s Grétou blíž?“ Juli, která krátce odpovídala v mezipatře, si ho ze strany prohlížela.

„Já? S tou velkou herečkou? Jak bych k tomu přišel?“ bránil se skoro přehnaně. „Jen jsem slyšel, že teď někoho hledá, když její mužiček – umělec – touží po větší svobodě. Nejspíš předtím prohýřil všechny jejich peníze.“

„Jak to, že je umělec? Myslela jsem, že její přítel je matematik.“

Zelinář jen mávl rukou. „Matematik, umělec, budiž-kničemu, flákač, vandrák. Můžeš ho nazývat, jak chceš, pokud rozumíš, co tím myslím.“

Juli rozuměla hlavně tomu, že se její doprovod chce udělat důležitým a že vůči Grétě a jejímu příteli cítí určitý odpor. Znovu se dala do pohybu a schod za schodem se belhala dál nahoru.

„No však to uvidíš sama. Máš alespoň to potěšení žít vedle naší divy a jejího mužička v těsné blízkosti.“

„Vy asi nejste velký fanoušek Grétina hereckého umění,“ řekla Juli, která už měla jeho řeči dost. Už během

toho, co ta slova říkala, si uvědomila, že udělala chybu. Měla to radši nechat být, protože teprve teď se zelinář doopravdy rozohnil.

„To je pravda. Ne že bych ji někdy viděl naživo na jevišti, to ne, těch třicet eur si radši ušetřím. Ale v televizi jsem ji už jednou dvakrát viděl. Hraje buď světice, nebo proradné milenky. Žádný div! Přetvařovat se umí, to se jí musí nechat. Už jsi slyšela její smích? Zní ohavně. Tak falešně a afektovaně, až z toho člověku vstávají vlasy na hlavě.“ Vydal zvuk, který se podobal vzdechu nějakého přízraku. Jeho hlas se rozlehl chodbou. „Vlastně jsem ti chtěl říct, říkej mi klidně Theo. Mé jméno je Theodor Hofreiter, ale pro tebe jsem Theo.“

Juli se otočila a viděla, že zůstal stát a podával jí ruku. Tak rychle, jak jen mohla, mu potřásla zpocenou prac-kou. „Julietta Schindlerová,“ zamumlala. „Můžete mi říkat Juli.“ Styděla se za něj a jeho urážející řeči. Nejraději by se Gréty zastala, ale na to ji ještě neznala příliš dobře. Theodor Hofreiter by si z jejích námitek dělal beztak legraci.

„Julietta...“ nechal si její jméno doslova rozplynout na jazyku, nemohla se na to dívat. „Hezké, hezké. Zní jako léto, slunce, zmrzlina a dolce vita.“

„Nevybrala jsem si to jméno sama. Za to můžete poděkovat mým rodičům.“

„Odteď mi prosím tykej.“

Juli chvíli trvalo, než pochopila, co zrovna řekl. Potom přikývla na souhlas a začala se znovu trmácet po schodech. Doufala, že už jsou nahoře, aby se toho užvaněného chlápka konečně zbavila.

„Každopádně nemůžeš tvrdit, že jsem tě nevaroval,“ bručel za ní. „Kam čert nemůže, tam nastrčí Brandstätterovou. Nebo jahody, když chceš...“ Smál se své rádoby duchaplné poznámce. „Jednou mi přinesla zpátky misticčku jahod, protože některé z nich měly nezralé špičky. Řekl jsem jí, že je prostě musí položit na slunce. Je to s nimi jako s námi na dovolené, přijíždíme bledí jak stěna a odjíždíme červení jak krocani.“

Juli nemohla jinak, musela ho prostě poučit: „Jahody nedozrají, nanejvýš začnou hnít.“

„Ale podívejme se, tady se někdo vyzná,“ opáčil výsměšně. „Brandstätterová moji radu taky nepovažovala za vtipnou a za každou cenu chtěla svá dvě eura devadesát devět zpátky. Možná,“ přemýšlel a mlaskl přitom jazykem, „možná se k sobě docela dobře hodíte.“

Juli vyrazila vpřed, jak nejrychleji jí to jen bolest dovolila, a dívala se nahoru. Skoro to zvládla! Vyčerpaně zůstala stát ve čtvrtém patře. Theodor Hofreiter se taky zastavil a sundal si krosnu ze zad. Zdálo se, že pochopil, že by se s ním raději už rozloučila. Divila se, že je vůči těmto signálům tak vnímavý. Ale možná neměl chuť potkat Grétu.

„Mockrát děkuji,“ řekla Juli, „poslední patro už zvládnou sama.“

„Kdybys někdy znovu potřebovala pomoc, víš, kde mě najdeš. Někdy je dobré, když člověk není v cizím městě úplně sám.“ Zazubil se a přejel si rukou po špičce svého knírku. Poté se otočil a seběhl po schodech dolů.

4.

Juli počkala, než se jí zklidní dech a utichne hluk na chodbě, a potom zazvonila. Ani ne za dvě vteřiny někdo otevřel dveře a ozvalo se hlasité: „Vítej u nás!“ Jelikož si myslela, že přijde otevřít Gréta, musela nejprve zvednout hlavu, aby mohla pohlédnout do očí tomu, jehož hlas právě slyšela.

„Eh, moc děkuju. Ahoj, ty musíš být určitě Grétin přítel...“, řekla napůl tázavě.

„Gréta musela na zkoušku.“ Gesty naznačil poklonu a pozval ji dovnitř. „Jsem Gregor, pojď dál.“

„Juli.“

„Takže ty se sem chceš nastěhovat?“

Gregor se zašklebil a Juli musela Theodoru Hofreiteirovi přinejmenším v jednom bodě dát za pravdu. Grétin přítel opravdu neměl s matematikem společného zho-la nic. Byl bosý, na sobě měl prošoupané tmavomodré kalhoty od obleku, které vypadaly, jako by je zdědil po svém dědečkovi. Byly příliš volné a tak dlouhé, že si je

přišlapoval. Tričko měl ošuntělé a zmačkané. Na hrudi se mu skvěl vybledlý nápis: „NO BODY SAID IT WAS EASY.“ Pod „W“ měl propálenou díru.

Juli otázce nerozuměla. „Jo, proč? Doufám, že proti tomu nic nemáš?“

„Ne, vůbec ne.“ Jeho šedé přátelské oči rámovalo obočí, které se pokaždé zvedlo, když se zasmál. Obličej měl neoholený a tmavě blond vlasy neučesané. Vypadal jako rocková hvězda, která právě vylezla z postele. Byl vysoký, měl dobře stavěné tělo, ale nebyl to Juliin typ. Proto bez jakékoli známky závisti v duchu Grétě poblahopřála k její volbě.

„Jen mě napadlo...“ a podíval se na krosnu, kterou měla Juli položenou vedle sebe, „že tvé zavazadlo se hodí spíš na cestování. Stěhovák přece vypadá trochu jinak.“

„Do vlaku si toho člověk tolik vzít nemůže.“

Gregor se sehnul a postavil Juliinu krosnu na chodbu. „Přesně mé motto: notebook, kreditka, spodní prádlo – kdo potřebuje víc?“ Byly z něj cítit cigarety a zubní pasta.

Juli se uculovala: „No, mám toho u sebe přece jenom trochu víc.“

Vstoupila a Gregor za ní zavřel dveře.

„Co si dáš k pití?“ zeptal se. „Vychlazené pivo?“

Juli se tomu musela hlasitě zasmát a šla za ním do kuchyně. „Moc děkuju, ale dám si radši sklenici vody.“

Zatímco Juli žíznivě pila, prohlížela si obrazovku notebooku, který stál na kuchyňském stole. Byla na ní fotka dvou mužů, kteří byli zhruba stejně vysokí a sladění do stejných barev. Teprve po chvíli si všimla, že jsou si muži podobní.